

Przedpłata:
w ekspedycji 26 gr.
na pocztę 46 gr.
manip. poczt. 13 gr
Orędownik Urzęd.
wychodzi:
co środy i soboty

Orędownik Urzędowy

Powiatu Leszczyńskiego.

Ogłoszenia:
przyjmuje się
za opłatą 5 gr.
za wiersz mm.
4-lamowy.

Administracja: „Drukarnia Leszczyńska“ Spółdzielnia z odp. ogr. w Lesznie, ul. Wolności nr. 20. — Telefon 61.

Konwencja

między Polską a Niemcami o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, popisana w Gdańsku dnia 30. grudnia 1924 r.

I. Ułatwienie osobiste.

Artykuł 1.

1. Osoby zamieszkałe w obrębie powiatów granicznych, lecz nie dalej, niż w odległości 10 kilometrów od granicy polsko-niemieckiej, i przebywające tam przynajmniej od trzech miesięcy, mogą na podstawie przepustek granicznych i podług postanowień następnych artykułów przekraczać granicę i przebywać po jej drugiej stronie. Urzędnicy korzystają z tego udogodnienia od dnia rozpoczęcia służby.

2. Za powiaty graniczne uważa się powiaty, przylegające do polsko-niemieckiej granicy. W razie szczególnej potrzeby może każdy z obu Rządów uznać za powiaty graniczne, w rozumieniu niniejszej Konwencji, części innych sąsiadujących powiatów, położonych w odległości nie większej, niż 10 kilometrów od granicy polsko-niemieckiej, o czym zawiadomić należy Rząd drugiej strony.

Artykuł 2.

Przepustka graniczna uprawnia okaziciela:

a) do przekraczania granicy w określonych punktach przejściowych piechotą, konno, na rowerze, wozem, saniami, samochodem lub koleją,

b) do przebywania w obrębie powiatu, leżącego po drugiej stronie granicy i przylegającego do powiatu, w którym przepustka została wystawiona, w odległości nie większej niż 10 kilometrów od granicy. Jeżeli powiat dotyka więcej, niż jednego powiatu po drugiej stronie granicy, wówczas prawo pobytu rozciąga się na wszystkie te powiaty. W razie szczególnej potrzeby, władza, wystawiająca przepustkę, jest uprawniona ważność jej rozciągnąć na przylegające z obu stron powiaty graniczne.

Artykuł 3.

1. Przepustki są wystawiane:

a) jako przepustki na podróż jednorazową w kolorze czerwonym,
b) jako stałe przepustki w kolorze zielonym,
c) jako przepustki gospodarcze w kolorze brązowym.

2. Do przepustek używać należy formularzy w polskim i niemieckim języku według wzoru, wprowadzonego na podstawie Konwencji z 29. kwietnia 1922, z tem jednak, że przepisy, wydrukowane na przepustkach będą zmienione odpowiednio do niniejszej Konwencji.

3) Przepustki muszą zawierać:

a) Imię i nazwisko, stanowisko lub zawód, miejsce i datę urodzenia oraz miejsce zamieszkania okaziciela,

b) cel (powód) podróży,

c) miejsce przekroczenia granicy,

d) oznaczenie powiatów, w których obrębie przepustka jest ważna,

4. Ograniczenia prawa przebywania po drugiej stronie granicy zarówno co do miejsca, jak i co do

czasu, wynikające bądź z celu podróży, bądź z innych powodów,

f) wzmianki o osobach młodocianych, mających ewentualnie towarzyszyć (art. 5).

4. Przepustki muszą być zaopatrzone w fotografię właściciela, urzędowo ostemplowaną, i jego podpis albo znak ręczny. Fotografia nie jest wymagana, o ile okaziciel przepustki przedstawi inną legitymację osobistą, urzędową lub urzędowo poświadczoną i zaopatrzoną w fotografię.

Artykuł 4.

1. Przepustki wystawiają po stronie polskiej władze administracyjne pierwszej instancji, po stronie niemieckiej landracy i władze policyjne obwodów miejskich.

2. W razie szczególnie pilnej i sprawdzonej potrzeby odbycia jednorazowej podróży i niemożności uzyskania na czas przepustki od władzy kompetentnej w myśl ustępu 1 do jej wystawienia, przepustka może być wystawiona po stronie polskiej również przez komisarzy obwodowych albo i inną władzę, która będzie do tego wyznaczona, w razie wyznaczenia innej władzy należy w danym razie zawiadomić Rząd niemiecki, po stronie niemieckiej również przez miejscową władzę policyjną.

3. Pod względem terytorjalnym właściwą jest ta władza, w której obrębie mieszka starający się o przepustkę.

Artykuł 5.

Przepustki należy wydawać tylko osobom powyżej lat 12. Wyjątkowo w wypadku szczególnej potrzeby, przepustka może być wystawiona osobie poniżej lat 12. Po zatem osoby niżej lat 12 mogą przekraczać granicę bez przepustki tylko w towarzystwie osoby dorosłej i tylko wtenczas, gdy ta ostatnia jest uprawniona na mocy przepustki do zabrania ze sobą takich osób.

Artykuł 6.

Przepustki jednorazowe wystawia się z ważnością najwyżej 14 dni, licząc od dnia wystawienia, uprawniają one do przebywania z drugiej strony granicy w ciągu trzech dni najwyżej, przy czem dzień pierwszego przekroczenia granicy nie jest liczony.

Artykuł 7.

Stale przepustki wystawia się z zastrzeżeniem postanowień art. 9, z ważnością trzymiesięczną osobom, które dla celów zawodowych, gospodarczych, kościelnych lub innych szczególnych powodów, muszą częściej przekraczać granicę. Co się tyczy każdorazowego przebywania po drugiej stronie granicy, stosuje się art. 6.

Artykuł 8.

1. Właściciele gruntów, członkowie ich rodzin, jak również osoby, zajęte w ich gospodarstwie, otrzymują, z zastrzeżeniem postanowień art. 9 przepustki gospodarcze, o ile ich grunt albo grunty, stanowiące całość gospodarczą, przecięte są przez granicę. To samo stosuje się do wypadków, kiedy grunt albo grunty tego rodzaju nie mogą być nor-

malnie zagospodarowane bez przekraczania granicy. Te same prawa, co właściciel gruntu, mają osoby korzystające z niego na mocy jakiegokolwiek tytułu prawnego. Przepustki gospodarcze uprawniają do przekraczania granicy i do przebywania poza nią tylko w tem miejscu i w takim czasie, jakiego wymaga uprawianie i korzystanie z gruntu. Położenie gruntu musi być oznaczone w przepustce.

2. Postanowienia ustępu 1 stosują się tylko do takich gruntów, co do których w dniu 15. września 1922 istniały warunki, wymagane do wystawiania przepustek gospodarczych. W odniesieniu do tej części granicy, na którą rozciąga się polsko-niemiecka Konwencja Górnośląska z 15. maja 1922, obowiązuje termin 1. stycznia 1922.

3. Przepustki gospodarcze są ważne na przeciąg roku kalendarzowego.

Artykuł 9.

1. Władze, wymienione w art. 4 mają zawiadomić odpowiednie władze drugiej Strony o wnioskach o wystawienie przepustek stałych lub gospodarczych art. (7 i 8), które do nich wpływają, o ile mają zamiar wnioski te uwzględnić. W zawiadomieniu należy podać nazwisko i miejsce zamieszkania petenta oraz dane, z których wynikałoby, że istnieją warunki, wymagane do przekroczenia granicy, oraz cel (powód tego przekroczenia).

2. Wystawienia przepustki należy odmówić, jeżeli władza Strony przeciwnej w ciągu 10 dni po wysłaniu zawiadomienia sprzeciwi się temu z powodu braku warunków, wymaganych dla wystawienia przepustki, bądź dlatego, że przekroczeniu granicy sprzeciwiają się ustawowe przepisy paszportowe kraju, do którego petent zamierza się udać, bądź wreszcie dlatego, że posiadanie przepustki przez petenta byłoby niebezpiecznym dla bezpieczeństwa publicznego i porządku tego kraju.

3. Jeżeli władza wystawiająca uzna sprzeciw za nieumotywowany, wówczas jej władza przełożona może domagać się od odpowiedniej władzy Strony przeciwnej ponownego zbadania sprzeciwu.

4. O wystawieniu każdej przepustki stałej i gospodarczej władza wystawiająca winna bezzwłocznie zawiadomić odpowiednią władzę Strony przeciwnej. Bliższe szczegóły pozostawia się bezpośredniemu porozumieniu się obu stronnych właściwych władz administracyjnych.

Artykuł 10.

1. Przepustki graniczne, z wyjątkiem przepustek gospodarczych, uprawniają do przekraczania granicy w punktach, w nich podanych i uznanych za punkty przejściowe przez obie Strony kontraktujące. Bez powodu nie wolno w przepustce podawać innego punktu przejściowego, jak tylko punkt, najbliższy położony od miejsca zamieszkania starającego się o przepustkę.

2. Przepustki gospodarcze uprawniają do przekraczania granicy również poza punktami przejściowymi w miejscach, gdzie to się okaże celowe dla wykonania prac gospodarczych. Miejsca te winny być ustalone przez obustronne właściwe władze celne po wysłuchaniu osób interesowanych i z uwzględnieniem istotnych potrzeb gospodarczych.

Artykuł 11.

1. Przekraczanie granicy na podstawie przepustek granicznych jest dozwolone tylko na zasadzie w godzinach dziennych, a mianowicie: od 1. kwietnia do 30. września między 6 rano a 8 wieczór, a od 1. października do 31. marca między 7 rano a 6 wieczór. Zapory graniczne muszą być w porę otwierane i nie mogą być przedwcześnie zamykane.

2. Przepustki gospodarcze uprawniają w czasie od 1. maja do 30. września do przekraczania granicy już o godz. 4 rano.

3. Władze administracyjne i celne I instancji mogą po wzajemnym porozumieniu ustalić inny sposób godziny przekraczania granicy bądź wogóle, bądź w poszczególnych wypadkach, jeżeliby to się okazało pożądane ze względu na miejscowe stosunki.

4. Duchowni i ich pomocnicy, lekarze, weterynarze i akuszerki mogą przy wykonywaniu swego zawodu przekraczać granicę również i w nocy. To samo dotyczy i innych osób np. dozorców służb oraz strażaków w wypadkach szczególnie pilnej potrzeby. Przekraczanie granicy kolejną nie podlega ograniczeniom co do godzin.

Artykuł 12.

1. Pobierane będą następujące opłaty:

	zł pol.	mk. niem.
za przepustkę jednorazową	0,50	albo 0,50
„ „ stałą	3,00	„ 2,00
„ „ gospodarczą	4,00	„ 3,00

2. Inne opłaty, nie przewidziane w ustępie pierwszym, nie mogą być pobierane ani za wystawienie przepustki, ani za podanie.

3. W razie potrzeby mogą oba Rządy porozumieć się co do zmiany wysokości opłat.

Artykuł 13.

Straż ogniowa i straż kopalniana, jak również załogi ratownicze, dające się rozpoznać jako takie, mogą dla niesienia pomocy bez przepustek przekraczać granicę i zatrzymać się po jej drugiej stronie na czas niesienia pomocy w punktach, w których to okaże się konieczne, z tem zastrzeżeniem, że poddadzą się kierownictwu osoby właściwej według przepisów, wydanych w miejscu wypadku.

Artykuł 14.

Wszystkie przepustki należy oddawać władzy wystawiającej po ich użyciu najpóźniej po upływie terminu ich ważności.

Artykuł 15.

1. O ile okaże się potrzeba, Strony kontraktujące wydadzą przepisy w celu pociągania do odpowiedzialności osób, które uzyskały przepustki graniczne na mocy podania fałszywych okoliczności, albo które nadużyły przepustek a zwłaszcza przez przekroczenie wyczerpionego w przepustkach obszaru, na który zostały wydane.

2. W razie powtórnego nadużycia, przepustka graniczna może być odebrana również przed upływem jej ważności. Nie prawnie wystawioną przepustkę należy bez wszystkiego odebrać.

3. Odebrane przepustki należy zwracać władzy, która je wystawiła.

Artykuł 16.

Każda ze Stron kontraktujących może wydalać ze swego terytorjum, z wyjątkiem własnych obywateli, wszystkich, którzy powtórnie nadużyli przepustki granicznej.

II. Ułatwienia rzeczowe.

Artykuł 17.

1. Właściciele i użytkownicy gruntów bądź rolnych bądź leśnych, leżących w granicznym obszarze celnym jednej ze Stron kontraktujących, mają prawo, jeżeli mieszkania ich lub warsztaty pracy są oddzielone granicą od należących do nich obszarów użytkowania i o ile własność ich stanowi jedną gospodarczą całość:

a) przenosić lub przewozić przez granicę bez cła przedmioty, służące do racjonalnego zagospodarowania ich gruntów, a w szczególności również i nawozy, ziarno do siewu, rośliny, służące do

ochrania gruntów, produkty gleby, naturalne kamienie, cegłę, piasek, glinę, glinę, drzewa, wiklinę, torf, narzędzia, używane zwykle w gospodarstwie rolnem i leśnym, jak również przybory rybackie. Te ostatnie muszą być przeniesione z powrotem po użyciu. Udogodnienia te nie rozciągają się na metale, węgiel, i inne produkty górnicze, jak również i na naftę.

b) przetransportować lub przewozić przez granicę bez cła płody i wytwory swego gospodarstwa. O ile one co do rodzaju i ilości odpowiadają rodzajowi i rozległości tych gospodarstw. Jako wytwory uważać należy również mleko i jego przetwory, bity drób, żarżnięte owce, cielęta i świnie, ubitą zwierzynę oraz żywe i śnięte ryby,

c) przepędzać przez granicę, bez cła bydło dla wypasania na własnych pastwiskach, z prawem przepędzania z powrotem tego inwentarza z przychówkiem, ewentualnie urodzonym po drugiej stronie granicy.

Bydło to wraz ze zwierzętami, które były dorżnięte po drugiej stronie granicy, jak również wydojone mleko i jego przetwory muszą być przeniesione z powrotem na tę stronę, po której znajduje się gospodarstwo. Władze celne są uprawnione dopuszczać wyjątki po wzajemnym porozumieniu.

2. Zwierzęta pociągowe z należąca do nich uprzęża i derkami, jak również wszelkie środki przewozowe, zwykle używane w gospodarstwie rolnem, przewidziane w ustępie a), zostają również zwolnione od cła pod warunkiem, że będą przepędzone z powrotem.

3. Osoby, którym przysługują powyższe udogodnienia, mogą z nich korzystać tylko w godzinach dnia i tylko na tych odcinkach, na których stosownie do miejscowych zwyczajów wykonywane są roboty rolne lub leśne.

Artykuł 18.

Mieszkańcy granicznego obwodu celnego mogą zabierać ze sobą do obwodu, położonego z drugiej strony, bez cła żywność na jeden dzień do wysokości najwyżej 1 kilograma. Napoje alkoholowe są wyraźnie wyłączone. Jako żywność uważa się wyłącznie środki spożywcze przyrządzone, nie zaś produkty surowe, służące do ich przyrządzenia.

Artykuł 19.

Przedmioty, służące do własnej potrzeby mieszkańców granicznego obwodu celnego, które mają być obrobione, przerobione lub ulepszone w sposób rękodzielniczy w przeciwległym obwodzie celnym, mogą być w tym celu wywożone bez cła i innych opłat, a po dokonaniu przerobienia przywożone z powrotem. Również wolno mieszkańcom granicznego obwodu celnego, zmuszonym do korzystania z młynów i innych zakładów, położonych w leżącym bezpośrednio po drugiej stronie obwodu celnym, dla zmielenia, utłuczenia, krajania, przecierania i t. p. przedmiotów użytku rolniczego, jak: zboże, nasiona oleiste, konopie, len, drzewo i kora, przewozić w tym celu takie przedmioty przez granicę bez cła, następnie zaś po ich przerobieniu wprowadzić z powrotem w ilości lub wadze, odpowiadającej ich poprzedniemu stanowi surowemu. Korzystać z powyższych udogodnień wolno tylko pod warunkiem, że przedmioty te służą do własnych potrzeb gospodarczych.

Artykuł 20.

Rękodzielnicy i rzemieślnicy, zamieszkali w granicznym obwodzie celnym, jednego Państwa, są uprawnieni, w celu wykonywania swych zawodów w obrębie granicznego obwodu celnego drugiego Państwa, do przenoszenia przez granicę bez cła

potrzebnych narzędzi i instrumentów, pod warunkiem powrotnego wywiezienia ich po ukończeniu roboty. Przy wykonywaniu tej roboty muszą się oni stosować do obowiązujących przepisów.

Artykuł 21.

1. Duchowni, lekarze, weterynarze i akuszerki są uprawnieni zabierać z sobą bez cła przedmioty, potrzebne do wykonywania ich zawodów, pod warunkiem powrotnego przeniesienia ich przez granicę. Przy wykonywaniu swych zawodów po drugiej stronie muszą się stosować do tamtejszych przepisów.

2. Podobnie mogą być zabierane bez cła przedmioty, służące do obrzędów religijnych, mianowicie do Mszy świętej, komunji, bierzmowania, lub ostatniego namaszczenia, jak np. kielichy, cyborja, książki, chorągwie kościelne, świece i t. p.

Stosowne udogodnienia będą przyznawane przy okazji pogrzebów, w szczególności przy przewożeniu zwłok, dla przewozu przedmiotów, używanych do pogrzebów i do utrzymania i upiększania grobów, nawet wówczas, gdy przedmioty te służą do słałego zdobienia i utrzymywania grobów i cmentarzy.

3. Straż ogniowa i straż kopalniane oraz załogi ratownicze nie podlegają żadnym formalnościom celnym przy przewożeniu przez granicę koniecznych narzędzi i zaprzęgów, o ile przekraczają granicę dla niesienia pomocy w razie pożaru lub wypadku.

4. Przewidziana w niniejszym artykule wolność celna rozciąga się również na konieczne środki przewozowe i zwierzęta pociągowe, włączając w to uprzęży i derki.

Środki lecznicze korzystają z wolności celnej tylko wówczas, gdy są przenoszone przez lekarzy, środki zaś dezinfekcyjne, gdy są przenoszone przez akuszerki.

Środki lecznicze, zabronione do przewozu, nie mogą być zabierane.

Artykuł 22.

Dla zapewnienia prawidłowego zwrotu na drugą stronę granicy maszyn, środków transportowych i wszelkich narzędzi, używanych w gospodarstwach rolnych lub leśnych, oraz przyborów rybackich i zwierząt, w wypadkach których udogodnienia w myśl Rozdziału II. niniejszej Konwencji przewidziane są tylko pod warunkiem wprowadzenia tych przedmiotów z powrotem, postanawia się co następuje:

a) Właściciel maszyn, środków lokomocji, środków pociągowych lub narzędzi gospodarczych winien wobec obustronnych władz celnych zobowiązać się do wprowadzenia tych przedmiotów z powrotem i przyjąć odpowiedzialność na wypadek niedokonania tego wprowadzenia, winno to nastąpić w formie pisemnej deklaracji z dołączeniem opisu opisu wymienionych wyżej przedmiotów. Osoba której polecono przenieść przez granicę te przedmioty, winna mieć przy sobie i okazać na żądanie właściwych władz celnych poświadczenie tych władz o tożsamości przedmiotów. Powyższe postanowienia nie dotyczą używanych narzędzi, jak: młotów, pił, łopat, siekier i t. p. które robotnicy mają przy sobie.

b) Obustronnym władzom celnym należy doręczać poświadczony przez władze policyjne wykaz stanu zwierząt właściciela gruntów, położonych w granicznych obwodach celnym, pragnącego korzystać z tych udogodnień, jak również pisemne zobowiązanie się jego do wprowadzenia tych zwierząt z powrotem i pisemne przyjęcie odpowiedzialności w wypadku niewprowadzenia ich z powrotem. Jeżeli ktoś posiada w granicznym obwodzie celnym więcej, niż jedno gospodarstwo rolne, musi dorę-

czyć osobne zaświadczenia dla każdego gospodarstwa. W razie jakichkolwiek zmian poświadzenie to winno być sprostowane w ciągu dwu tygodni. Konie muszą mieć znaki wypalane, bydło rogate i świnię znaki wypalane lub plomby w uszach.

Prowadzący bydło musi mieć zaświadczenie celne o każdej sztuce i zaświadczenie to okazywać na żądanie władz celnych. O ile chodzi o drób, owce i kozy, wystarcza zaświadczenie o liczbie tych zwierząt.

c) Po złożeniu piśmiennej deklaracji, wymienionej w punktach a) i b), nie mogą być pobierane żadne opłaty lub wymagane jakiejkolwiek zabezpieczenia.

Artykuł 23.

Wolność celna, przewidziana w Rozdziale II, obejmuje zwolnienie zarówno od ceł wywozowych i wwozowych, jak i od wszelkich innych należności i opłat. Niezależnie od postanowień punktu 4 ustępu 2 artykułu 21, z wolnością celną połączone jest również zwolnienie od obowiązujących zakazów przywozu i wywozu. O ileby produkty gospodarstwa rolnego lub leśnego miały być poddane w jednym z obu krajów systemowi scentralizowanej gospodarki, nie będą stosowane wynikające stąd ograniczenia.

III. Postanowienia ogólne i końcowe.

Artykuł 24.

Niniejsza Konwencja rozciąga się na całą granicę polsko-niemiecką, jednakże z zastrzeżeniem następujących postanowień:

1. Postanowienia artykułu I Układu o górnośląskim pasie pogranicznym z 23. lutego 1924 r. pozostają w mocy. Zamiast granicznych obwodów celnych w myśl rozdziału II, niniejszej Konwencji ustanawia się specjalny pas pograniczny dla tej części granicy, na którą rozciąga się Konwencja Górnośląska z 15. maja 1922.

2. Udogodnienia przewidziane w artykule 17 będą nawet wówczas stosowane, jeżeli dany grunt nie stanowi jedności gospodarczej, o ile położony jest w specjalnym pasie granicznym (punkt I). W tym wypadku należy za każdym razem przedstawiać zaświadczenie właściwej władzy administracyjnej, że przedmioty, dla których żąda się wolności celnej, rzeczywiście pochodzą z posiadłości, położonej w tym pasie.

3. Rękodzielnicy i rzemieślnicy, zamieszkali w specjalnym pasie pogranicznym, mają prawo zabierać ze sobą bez cła przedmioty, albo ich części w celu ich naprawy, pod warunkiem przeniesienia ich z powrotem przez granicę. Podobnie dozwala im się zabierać bez cła materiały, służące do naprawy w ilościach, odpowiadających zakresowi pracy rękodzielników lub rzemieślników i w ilościach możliwych do przeniesienia bez posługiwania się środkami przewozowymi. Każdej z osób do tego uprawnionym jest dozwolone przejść i wrócić przez granicę z materiałem tego samego rodzaju tylko raz na dzień. Materiał ten nie może służyć do wyrobu nowych przedmiotów, i, o ile nie zostanie zużyty musi być wyniesiony zpowrotem.

4. Robotnicy, zamieszkali w specjalnym pasie pogranicznym, których mieszkanie oddzielone jest granicą od miejsca pracy, mogą, udając się do pracy przy przekraczaniu granicy:

a) zabierać ze sobą bez cła żywność na jeden dzień w ilości, przewidzianej w artykule 18, robotnicy, pozostający przez kilka dni na miejscu swej pracy, mogą zabierać ze sobą żywność bez cła w ilości, odpowiadającej liczbie tych dni, przyczem mogą zabierać ze sobą również produkty, służące do przygotowania środków spożywczych,

b) zabierać ze sobą narzędzia pracy bez cła pod warunkiem przeniesienia ich zpowrotem.

5. Udogodnienie, przewidziane w punkcie 4 a) przysługuje również rękodzielnikom i rzemieślnikom, przewidzianym w punkcie 3.

6. Deputaty, wydawane przez pracodawców robotnikom i urzędnikom, zamieszkałym w obrębie pasa pogranicznego, których mieszkania oddzielone są od warsztatów pracy granicą, mogą być zabierane do domu bez cła.

II. Postanowienia Konwencji Górnośląskiej z 15. maja 1923, dotyczące kart cyrkularnych, pozostają w mocy.

Artykuł 25.

1. Postanowienia niniejszej Konwencji nie naruszają prawa władz obu Stron kontraktujących odmawiać wydawania przepustek granicznych, o ile podróży sprzeciwiają się obowiązujące ustawowe przepisy paszportowe.

2. Udogodnienia, przewidziane w niniejszej Konwencji, nie stosują się do osób, które zostały wydalone z terytorjum jednej ze Stron kontraktujących.

Artykuł 26.

1. Obie strony kontraktujące zastrzegają sobie prawo wyłączyć na stałe lub czasowo z mocy działania niniejszej Konwencji poszczególne miejscowości, leżące w powiatach granicznych, lub też ograniczyć w tych miejscowościach przewidziane w Konwencji udogodnienia.

2. O zastrzeżeniach wydanych w myśl poprzedniego ustępu, należy natychmiast zawiadomić Stronę przeciwną.

Artykuł 27.

1. Postanowienia Rozdziałów I i II nie naruszają przepisów celnych, o ile nie są zmienione przez niniejszą Konwencję, jak również policyjnych, przepisów meldunkowych lub innych przepisów policyjnych dotyczących cudzoziemców, dalej postanowień o ochronie roślin oraz przepisów sanitarnych i weterynaryjnych. Porozumienie o wykonywaniu przepisów weterynaryjnych, przewidzianych w punkcie VI Protokołu końcowego do Układu z 29 kwietnia 1922, i wykonane Protokołem z 4 czerwca 1923, ma pozostać w mocy po wygaśnięciu wspomnianego Układu.

2. Postanowienia Rozdziałów I i II mogą być przejściowo zawieszono w razie ogólnego zamknięcia granicy także z innych powodów, jak powody zdrowotne lub weterynaryjne. Podobnie w razie nadzwyczajnej potrzeby gospodarczej, mogą być przejściowo ograniczone udogodnienia, przewidziane w artykułach 18 i 24 pkt. 4-a).

Artykuł 28.

1. Udogodnienia dalsze, poza przewidzianem w Rozdziale I, mogą być przyznane, w razie szczególnej potrzeby, w drodze bezpośredniego porozumienia właściwych władz obu Stron kontraktujących. Udogodnienia mogą polegać również na tem, że za miast właściwych władz administracyjnych (artykuł 4) wystawianie przepustek będzie powierzono innym władzom, mającym siedzibę w miejscach bardziej dogodnych dla osób interesowanych.

2. Tam, gdzie tego wymagać będą stosunki gospodarcze, a okaże się to dozwolone, mogą być po porozumieniu właściwych władz obu Stron kontraktujących, przyznane udogodnienia większe, niż udogodnienia przewidziane w Rozdziale II dla drzewa, padającego przy ścinaniu na drugą stronę granicy, dalej dla wydobywania piasku z gruntów własnych lub wydzierżawionych po drugiej stronie granicy i czerpania wody do własnego użytku gospodarczego. W ten sam sposób mogą być zmieniane lub uzupełniane postanowienia artykułów 18 do 21.

Artykuł 29.

Właściwe władze administracyjne winny porozumiewać się bezpośrednio ze sobą w celu usuwania trudności, któreby się wyłoniły przy wykonaniu niniejszej Konwencji. Mają sobie bezzwłocznie wzajemnie komunikować o wszelkich odchyleniach od postanowień Rozdziałów I i II, zarządzonych w myśl artykułu 26 i ustępu 2 artykułu 27.

Artykuł 30.

Strony kontraktujące zakomunikują sobie nawzajem, które władze należy uważać za kompetentne w myśl niniejszej Konwencji.

Artykuł 31.

1. Niniejsza Konwencja będzie ratyfikowana, a dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Warszawie. Konwencja uprawomocni się po upływie 14 dni od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

2. Konwencja utraci moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 1926, o ile Strony kontraktujące nie porozumieją się do dnia 30 września 1926 co do jej przedłużenia. Każda ze Stron kontraktujących ma prawo wcześniejszego jej wypowiedzenia z upływem kwartału kalendarzowego, wymawiając ją na trzy miesiące przedtem.

Sporządzono w dwu oryginałach w języku polskim i niemieckim, przytem oba teksty są jednako obowiązujące.

Na dowód czego Pełnomocnicy podpisali niniejszą Konwencję i zaopatrzyli ją swemi pieczęciami. Gdańsk, 30 grudnia 1924 r.

Powyzszą Konwencję podaję do publicznej wiadomości z nadmienieniem, że dokumenty ratyfikacyjne wymienione zostały w Warszawie dnia 22. VI. 1926 r. i że Konwencja ta wchodzi w życie dnia 7. VII. 26 r. Szczególną zwracam uwagę na art. 6 według którego przepustki jednorazowe uprawniają do przebywania po drugiej stronie granicy tylko w ciągu trzech dni.

Leszno, dnia 22. lipca 1926. 5605/26-13.

Starosta (—) Zenkteler.

Powiatowy Urząd Ziemski w Lesznie.

podaje niniejszem do wiadomości, że majątki państwowe:

1. Kuźnica Zbąska, obszarca. 447 ha., pow. Wolsztyn,
2. Katarzynin, " " 278 " " Kościan,
3. Darnowo, " " 614 " " " z wyłączeniem ośrodka obszaru ca. 290 ha.,
4. Zegrowo, obszarca ca. 175 ha., pow. Smigiel przeznaczone zostały decyzją Ministerstwa Reform Rolnych do parcelacji osadniczo-oadjacentralnej, która przeprowadzoną będzie w 1927 r.

Reflektanci na osady i parcele z parcelacji wyżej wymienionych majątków winni złożyć do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Lesznie wnioski i to w terminie dni 30-tu licząc od dnia okazania się niniejszego ogłoszenia.

1. na maj. Kuźnica Zbąska — w Orędowniku Urzędowym pow. wolsztyńskiego.
2. na maj. Katarzynin i Darnowo — w Orędowniku Urzędowym pow. kościańskiego.
3. na maj. Zegrowo — w Orędowniku Urzędowym pow. smigielskiego.

Do wniosków reflektanci winni dołączyć:

1. wypełniony i poświadczony kwestionariusz, który można otrzymać w Powiatowym Urzędzie Ziemskim.
2. dowód fachowości rolniczej,
3. policyjne świadectwo moralności.

4. byli wojskowi — świadectwo służby wojskowej, inwalidzi — dowód inwalidztwa, z którego wynikał stopień utraty zdolności do pracy,
- b. uczestnicy powstania wielkopolskiego — zaświadczenie Zarządu Związku w Poznaniu.

W myśl art. 53 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 o wykonaniu reformy rolnej (Dziennik Ustaw nr. 126 poz. 1) przy parcelacji majątków w wyżej wymienionych z pośród kandydatów posiadających równe kwalifikacje zawodowe i gospodarsze w pierwszym rzędzie uwzględnione będą, o ile nie są właścicielami samodzielnych gospodarstw

- a) dzierżawcy i oficjaliści majątków parcelowanych,
- b) zasłużeni żołnierze i inwalidzi armii polskiej, oraz polskich formacji ochotniczych.
- c) rodziny (wdowy lub sieroty) pozostałe po poległych żołnierzach w armii polskiej, oraz polskich formacji ochotniczych.
- d) absolwencji szkół rolniczych.
- e) reemigranci zmuszeni opuścić granice obcych państw ze względów politycznych.

W kategoriach wymienionych przedewszystkiem uwzględniona będzie ludność sąsiadujących wsi.

Od nabycia parcel i osad z parcelacji majątków wykluczeni są zgodnie z art. 52-im ustęp 3-ci o wykonaniu reformy rolnej, karani za przestępstwo przeciwko Państwu Polskiemu, o ile orzeczono sądownie karę pozbawienia wolności niemniejszą, niż 2 lata, oraz karani sądownie za przystępstwo dezercji z Wojska Polskiego. Wnioski wraz z załącznikami, oraz zaświadczenia składane do Urzędów Ziemskich w sprawie nabycia ziemi zgodnie z art. 86 wolne są od opłat stemplowych.

Wnioski złożone po powyżej oznaczonym terminie lub niezgodne z wymogami niniejszego ogłoszenia nie będą rozpatrywane.

O przyznaniu osad lub nieuwzględnieniu wniosków, o terminie wprowadzenia w posiadanie osad i parcel zatwierdzeni nabywcy i nieuwzględnieni reflektanci powiadomieni będą osobno.

Leszno, dnia 19 lipca 1926 r.

(—) Horodko, Komisarz Ziemski.

Na zasadzie § 84 ordynacji wiejskiej z dnia 3 lipca 1891 (zbiór ustaw pr., str. 233) i zgodnie z art. 7 § 75 tymczasowego rozp. Min. b. dz. Pr. z dnia 25. III. 1920 (Dz. U. M. b. dz. Pr. nr. 19 poz. 190) o zmianie tejże ordynacji zatwierdzam wybory do zarządów gminnych w następujących gminach:

W gminie Wojnowice:

Adamczyka Józefa, rolnika z Wojnowic, na sołtysa na przeciąg lat 3.

W gminie Nowejwsi:

Wojciecha Kasperskiego, gospodarza z Nowejwsi, na sołtysa na przeciąg lat 6, Walentego Pacholskiego, gospodarza, na I. ławnika, Józefa Szczepaniaka, gospodarza, na II. ławnika i Marcina Maćkowiaka, gospodarza, na zastępcę ławnika na przeciąg lat 3.

W gminie Wilkowice:

Tomasza Rute, gospodarza z Wilkowic, na sołtysa na przeciąg lat 6, Czesława Pasternaka, gospodarza na I. ławnika, Jana Filipowskiego, gospodarza, na II. ławnika i Ernsta Franzkego robotnika na zastępcę ławnika na przeciąg lat 3.

W gminie Zaborowo:

Jakóba Sliwę, gospodarza z Zaborowa, na sołtysa na przeciąg lat 6, Mikołaja Tomowiaka, chałupnika na I. ławnika, Wojciecha Glapiaka, chałupnika na II. ławnika i Jakóba Domanieckiego chałupnika na zastępcę ławnika na przeciąg lat 3.

W gminie Kłoda

Brunona Motykę na sołtysa, Mikołaja Urbańczyka na I. ławnika, Franciszka Gieręna II. ławnika Ignacego Becełę na zastępcę ławnika na przeciąg lat 3.

Leszno, dnia 26 lipca 1926 r. 8900/26-10.

Starosta (—) Zenktelek.

Ogłoszenie o powołaniu rezerwistów na ćwiczenia.

Minister Spraw Wojskowych zarządził na podstawie art. 70 ustawy o powsz. obow. sł. wojsk. rozkazem z dnia 10 maja 1926 r. powołanie w roku 1926 na czterotygodniowe ćwiczenia rezerwistów roczników 1899 i 1900, którzy uchyliłi się od odbycia ćwiczeń w roku 1925.

Wobec tego rezerwiści (kat. A.) urodzeni w roku 1899 i 1900, podlegający w myśl powyższego powołaniu na ćwiczenia w roku 1926, zamieszkałi w powiecie leszczyńskim, którzy nie otrzymali dotychczas kart powołania na ćwiczenia wojskowe, mają zgłosić się najpóźniej do dnia 25 sierpnia 1926 r. w P. K. U. Kościeln przy ul. św. Zofji o godz. 9, skąd odesłani będą do swoich oddziałów na ćwiczenia.

Powołani mają przynieść ze sobą książeczki wojskowe i wszystkie dokumenty wojskowe, jakie posiadają.

Winni niezastosowania się do niniejszego wezwania będą karani stosownie do postanowienia art. 115, ustęp 2. Ustawy o powsz. obow. sł. wojsk. według § 92 (113) K. K. Wojsk., o ile nie ulegną karze w myśl § 68 K. K. Wojsk. lub za dezercję.

Zwolnieni od zgłoszenia się w myśl niniejszego wezwania są rezerwiści;

- a) którym w roku 1925 odroczone odhycie przepiętych ćwiczeń do roku 1926
- b) którzy w czasie trwania ćwiczeń w roku 1925 zostali zwolnieni z szeregów na wniosek lekarza, a którym postępowanie rewizyjne nie zmieniło kat. A. na inną.
- c) rezerwiści marynarki wojennej (morskiej i rzecznej) — wszyscy.
- d) w oznaczonym w niniejszem obwieszczeniu terminie stawiennictwa będą znajdować się w areszcie śledczym lub odbywać karę pozbawienia wolności w areszcie, więzieniu, domu poprawy lub twierdzy.
- e) na podstawie zezwolenia władz wojskowych, przebywają zagranicą lub otrzymali zezwolenie na wyjazd zagranicę.

Cepłowski, Komendant P. K. U.

Powyższe podaje do publicznej wiadomości.
Leszno, dnia 29 lipca 1926 r. 8949/26-7.

Starosta (—) Zenktelek.

Ubezpiecza od ognia
zboże w stogach i stodołach
najkorzystniej

Tow. Wzajemn. Ubezpieczeń

Poznań, ul. Pocztowa 10, telefon 33-25.

Należy zgłaszać się

do zastępców lub wprost do biura w Poznaniu.

„Snop“

Baczność - Mistrzowie!

Przepisowe książki dla majstrów i przedsiębiorstw:

„Wykaz młodocianych (w wieku od lat 15-18 ukończon.) zatrudnionych w firmie“

oraz

formularze: „Wykaz młodocianych“
i „Spis młodocianych“

wyszły z druku i są do nabycia w każdej ilości

W „Drukarni Leszczyńskiej“ - Leszno (Wlkp.)

ulica Wolności 20.

Telefon 61

Druki

wszelkiego rodzaju
wykonuje

„Drukarnia Leszczyńska“

LESZNO

ulica Wolności 20. Tel. 61.

Sprzedamy

Wiertarek (Bohrmaschinen)

różnej wielkości, nzywanych,
lecz jeszcze w zupełnie dobrym
stanie. Wiadomość:

Fabryka Maszyn i Pomp
inż. W. Kraupe

Leszno, ulica Kościńska 41.

OGŁOSZENIA

w Orędowniku Urzędowym

SĄ SKRUTECZNE!